

1. Διαβάστε το παρακάτω κείμενο και απαντήστε στις ερωτήσεις.

Ο Άνθρωπος, το άλογο και ο σκύλος (Πάουλο Κοέλιο, Βραζιλία)

Ένας άνθρωπος, το άλογό του και ο σκύλος του, περπατούσαν σε ένα δρόμο. Ξαφνικά, έπιασε μία δυνατή βροχή και έτρεξαν να κρυφτούν κάτω από ένα μεγάλο δέντρο. Τότε, τους χτύπησε ένας κεραυνός και έχασαν τις ζωές τους. Δεν αντιλήφθηκαν, όμως, ότι είχαν περάσει στον άλλο κόσμο και θεώρησαν ότι σταμάτησε η βροχή, οπότε μπορούσαν να συνεχίσουν την πεζοπορία τους. Ο δρόμος ήταν ανηφορικός, ο ήλιος έκαιγε και οι τρεις είχαν διψάσει πολύ. Μέχρι που συνάντησαν μία τεράστια πύλη που οδηγούσε σε ένα υπέροχο μέρος.

Ο άνθρωπος ρώτησε τον φύλακα της πύλης ποιο ήταν αυτό το μέρος και ο φύλακας απάντησε πως ήταν ο Παράδεισος. Ο άνθρωπος ρώτησε και πάλι, αν θα μπορούσαν να ξαποστάσουν και να πιουν λίγο νερό. Τότε ο φύλακας του απάντησε πως ο άνθρωπος μπορεί, αλλά τα ζώα όχι. Ο άνθρωπος, όσο και αν διψούσε, δεν μπορούσε να αφήσει τους φίλους του. Χαιρέτισε και έφυγε.

Βρέθηκε σε ένα μονοπάτι ακόμα πιο όμορφο που τον οδήγησε σε μία πύλη που όμοια δεν είχε ξαναδεί. Ένας πανέμορφος τόπος! Πλησίασε τον φύλακα της πύλης και τον ρώτησε αν θα μπορούσαν να ξεδιψάσουν κάπου και ο φύλακας τους οδήγησε σε μία πηγή. Ήπιαν αρκετό νερό και αφού ξεδίψασαν, ο άνθρωπος ρώτησε τον φύλακα πώς λέγεται αυτό το μέρος και ο φύλακας απάντησε πως είναι ο Παράδεισος. Ο άνθρωπος απορημένος του είπε πως και στην άλλη πύλη που ρώτησε, πάλι ο Παράδεισος είπαν ότι είναι. Και ο φύλακας απάντησε:

«Όχι, εκεί ήταν η Κόλαση. Εκεί μένουν όλοι αυτοί που είναι ικανοί να εγκαταλείψουν απλόχερα τους φίλους τους, μόνο για τη δική τους ευχαρίστηση.»

<https://umano.gr/>

α) Για ποιον λόγο ο πρώτος φύλακας είπε στον άνθρωπο ψέματα, ότι εκεί ήταν ο Παράδεισος;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

β) Θεωρείς ότι είσαι ένας καλός φίλος για τους φίλους σου; Τι κάνεις γι' αυτούς;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Πόσες παραγράφους έχει το κείμενο; Αρίθμησέ τις και γράψε από πού ξεκινάει και πού τελειώνει η κάθε παράγραφος.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. Βρες κάποια ρήματα, ουσιαστικά και επίθετα από το κείμενο.

ΡΗΜΑ	ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ	ΕΠΙΘΕΤΟ

Ρήμα:

Χρόνος:	Χρόνος:	Χρόνος:

5. Βρες 2 αρσενικά ουσιαστικά (ο), 2 θηλυκά ουσιαστικά (η) και 2 ουδέτερα ουσιαστικά (το) από το κείμενο (μπορούν να είναι και κάποια ίδια με αυτά που έγραψες στην άσκηση 3) και γράψε τα στον Ενικό και Πληθυντικό αριθμό.

ΑΡΣΕΝΙΚΟ	
ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ο άνθρωπος	- οι άνθρωποι

ΘΗΛΥΚΟ	
ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

ΟΥΔΕΤΕΡΟ	
ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

6. Συμπλήρωσε τον παρακάτω πίνακα.

Πρόσεξε μην μπερδεύεις και στο επίθετο γράψεις κάποια μετοχή (η μετοχή τελειώνει σε -μένος, -μένη, -μένο).

ΡΗΜΑ	ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ	ΕΠΙΘΕΤΟ
καθαρίζω	καθαριότητα	καθαρός
βρωμίζω		
	ύψος	
		χτιστός
	ομορφιά	
		άδικος
αγαπώ		
	τραγούδι	
γράφω		
		τρομαχτικός
	χαρά	
κλείνω		

7. Σκέψου και γράψε 5 επίθετα για καθένα από τα παρακάτω ουσιαστικά.

Πρόσεχε μη γράψεις μετοχή αντί για επίθετο.

ΣΚΥΛΟΣ

ο σκύλος είναι:

.....,,

.....,

ΦΑΓΗΤΟ

το φαγητό είναι:

.....,,

.....,

8. Σχημάτισε σύνθετες λέξεις με τα παρακάτω σύνθετα.

αέρας + συνοδός =

παράθυρο + φύλλο =

άγριος + γουρούνι =

αυτοκίνητο + δρόμος =

μαχαίρια + πιρούνια =

κουμπί + τρύπες =

κάστρο + πόρτα =

σκουπίδια + σακούλα =

ομπρέλα + θήκη =

ανεβαίνω + κατεβαίνω =

πηγαίνω + έρχομαι =

9. Ακολούθησε τα παραδείγματα κι άλλαξε τις φράσεις:

η ναυτική στολή – η στολή του ναύτη

οι πασχαλινές διακοπές – οι διακοπές του Πάσχα

το θαλασσινό νερό -

η καλοκαιρινή βροχή -

το φρουτένιο άρωμα -

ο βουνίσιος αέρας -

το σπιτικό φαγητό -

η φόρμα του αθλητή – η αθλητική φόρμα

η γεύση της ζάχαρης – η ζαχαρένια γεύση

το παραδεισένιο πουλί -

το σχολικό βιβλίο -

ο εργοστασιακός καπνός -

η ανοιξιιάτικη αύρα -

ο ταχυδρομικός φάκελος -

10. Τα παρακάτω κείμενα τα έχεις για Ανάγνωση. Διάβασέ τα όσες φορές χρειαστεί, ώστε να μη διστάζεις και η φωνή σου να είναι εκφραστική και να έχει χρώμα. Έπειτα, ηχογράφησε τον εαυτό σου να τα διαβάζει και στείλε μου το να το ακούσω εδώ:
el.kiriakogiannaki@gmail.com

Η κερασιά στην αυλή μου

Από τόσο δα μικρό σποράκι θυμάμαι ένα μεγάλο, ζεστό χέρι να με κρατάει με αγάπη και μια πολύ γλυκιά φωνή να μου μιλά. Να με βάζει τρυφερά στο χώμα και σκεπάζοντάς με να εύχεται να μεγαλώσω και να γίνω... να γίνω... «τι να γίνω;» σκεφτόμουν τότε. Τώρα ξέρω... ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΔΕΝΤΡΟ γεμάτο με πολλά και ζουμερά κεράσια. Και πώς να μην γίνω; Αφού κάθε λίγο και λιγάκι μου μιλούσε, μου τραγουδούσε και με χαίδευε σαν μικρό παιδί. Και κάθε μέρα όλο και περισσότερο έλαμπαν τα μεγάλα γκριζογάλανα μάτια του όλο αγάπη κι εγώ μέρα με την μέρα ψήλωνα και φούντωνα. Έμαθαν οι ρίζες μου, τα κλωναράκια μου και το φύλλωμά μου εκτός από το νερό και τον ήλιο, να χουν ανάγκη και την αγάπη του. Έτσι μεγάλωνα...

Κάθε Ιούνιο απαντούσα σε αυτή τη φροντίδα με τον τρόπο μου. Τα κεράσια μου ξεχώριζαν σε μέγεθος και γεύση. Φυσικά αυτό δεν πέρασε απαρατήρητο από τα παιδιά της γειτονιάς. Σχεδόν έναν μήνα τα φιλοξενούσα πάνω στα κλαδιά μου. Σκαρφάλωναν όλο χάρη και σβελτάδα, βρίσκανε μια καλή θέση στα αναπαυτικά κλαδιά μου και αυτό ήταν. Το μόνο που ακουγόταν ανάμεσα στα γέλια τους ήταν ο ήχος που έκαναν τα κουκούτσια πέφτοντας στην αυλή. Γιατί από την γλυκιά φωνή που γνώριζα από σποράκι... τίποτα, κουβέντα, δεν τα μάλωνε ποτέ. Μόνο τη χαρά του ένιωθα για τους μικρούς μας φίλους, που τους πρόσεχε υπομονετικά και διακριτικά πίσω από το παράθυρο. Καμιά φορά βέβαια εμφανιζόταν να κατεβάσει απ' τα κλαδιά μου κάποιο παιδάκι που δεν τα κατάφερνε, αλλά και πάλι, δήθεν τα μάλωνε:

- «Μην ανεβαίνετε, θα πέσετε. Και συ πού πήγες τόσο ψηλά; Κατέβα γρήγορα!!».

Άλλοτε πάλι θυμάμαι, αφού ευχαριστιόταν τα μεσημέρια του κάτω από τη σκιά μου, μόλις δρόσιζε λίγο, μάζευε με τις σακούλες τα κεράσια μου να τα μοιράσει στους γείτονες.

Τον Απρίλη δεχόμουν ένα αηδόνι, κάθε χρόνο το ίδιο. Έμαθα να το περιμένω με λαχτάρα. Όλο το βράδυ μου κρατούσε συντροφιά με το πανέμορφο κελάηδημα του. Μέχρι να ξημερώσει, με μάγευε με τη φωνή του και καθισμένο στο πιο ψηλό κλαδί ,μου εξιστορούσε τις περιπέτειες του από τις μακρινές, ζεστές χώρες.

Τον χειμώνα πάλι, γέμιζαν τα κλαδιά μου χιόνι. Ονειρεμένο ήταν όπως έπεφτε πυκνό και πολύ, σε μεγάλες νιφάδες που λαμποκοπούσαν. Ιδίως το βράδυ με το φως του φεγγαριού. Ονειρεμένο... αλλά και τόσο παγωμένο... Ο άνθρωπός μου και πάλι με προστάτευε.

Καθάριζε τα κλαδιά μου απ' το χιόνι μην σπάσουν από το βάρος. Μάλιστα έναν χειμώνα που ήταν πραγματικά πολύ βαρύς και κρύος, μέχρι που σκέπασε τις ρίζες μου να μην παγώσω. Κάθε πρωί ερχόταν όλο ανησυχία μέχρι να καταλάβει ότι ήμουν καλά και όλο μου μιλούσε και με κοιτούσε με τόση ζεστασιά, που έφτανε βαθιά μες τον κορμό μου και με ζέσταινε σαν ήλιος. Τόσο, που την άνοιξη πάντα του χαμογελούσα μέσα από τα φύλλα και τα μπουμπούκια μου και του ετοίμαζα τα πιο γλυκά κεράσια... γιατί κι εγώ τον αγαπούσα.

Άλλωστε, το γεγονός ότι είμαι δέντρο δε σημαίνει ότι δεν αγαπώ. Ίσα ίσα, να ξέρεις ότι τα δέντρα και νιώθουν και σε ακούν και πονάνε και αγαπάνε. Φύτεψε ένα δέντρο κι εσύ μικρέ μου φίλε, φρόντιζέ το να μεγαλώσει, δώσε του αγάπη και θα το διαπιστώσεις...

<https://www.paidika-paramythia.gr/>

.....

Το παρακάτω κείμενο είναι μεγάλο. Μπορείς να το χωρίσεις σε 3 κομμάτια και να τα κάνεις Ανάγνωση σε διαφορετικές μέρες. Όποτε πιστεύεις ότι έχεις έτοιμο το κάθε κομμάτι, μου το στέλνεις να σε ακούσω.

Οι μουσικοί της Βρέμης

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας άνθρωπος που είχε ένα γαϊδουράκι πολύ εργατικό, το οποίο για χρόνια ολόκληρα κουβαλούσε βαριά σακιά γεμάτα στάρι στο μύλο χωρίς να διαμαρτύρεται.

Αλλά τα χρόνια πέρασαν και ήρθε ο καιρός που ο φτωχός γαϊδαρος έχασε τη δύναμή του και δεν έκανε πια για τη δουλειά αυτή. Έτσι το αφεντικό του άρχισε να σκέφτεται με ποιον τρόπο να τον ξαφορτωθεί.

Μα ο γερο-γαϊδαρος ήταν έξυπνος και κατάλαβε ότι κάποιο κακό τον απειλούσε. Το έσκασε κρυφά και πήρε το δρόμο για την Βρέμη. Σκέφτηκε πως εκεί θα μπορούσε να γίνει μουσικός!

Ο γαϊδαρος προχωρούσε για λίγη ώρα μέχρι που συνάντησε ένα κυνηγόσκυλο, ξαπλωμένο δίπλα στο δρόμο να αλυχτάει. Ο σκύλος φαινόταν πολύ κουρασμένος και ήταν να τον λυπάσαι.

- Μπα, γιατί κλαις κι οδύρεσαι έτσι, παλιόφιλε; τον ρώτησε ο γαϊδαρος.

- Γιατί είμαι γέρος, απάντησε ο σκύλος, και κάθε μέρα γίνομαι όλο και πιο αδύναμος. Δεν μπορώ πια να τρέξω μαζί με τα άλλα σκυλιά όταν βγαίνουμε για κυνήγι και το αφεντικό μου ήθελε να με σκοτώσει. Το 'σκασα λοιπόν κι εγώ. Μα τώρα πώς θα βγάλω το ψωμί μου για να ζήσω;

- Ξέρεις κάτι; είπε ο γάιδαρος. Πηγαίνω στη Βρέμη, για να γίνω μουσικός. Έλα μαζί μου να γίνεις κι εσύ μουσικός. Εγώ θα παίζω λαγούτο κι εσύ θα χτυπάς το ταμπούρλο.

Ο σκύλος συμφώνησε κι έτσι προχώρησαν μαζί στο δρόμο για τη Βρέμη.

Ύστερα από λίγο βρήκαν στο δρόμο ένα γάτο. Ο γάτος καθόταν συλλογισμένος και η μούρη του ήταν λες και τον έβρεχαν επί τρεις μέρες.

- Τι σου συμβαίνει, γερο-μουστάκια, και είσαι έτσι θυμωμένος; ρώτησε ο γάιδαρος.

- Ποιος μπορεί να έχει κέφι, όταν πεθαίνει της πείνας; απάντησε η γάτα. Τα χρόνια πέρασαν και τα δόντια μου δεν πιάνουν πια. Τώρα προτιμώ να κάθομαι δίπλα στο τζάκι και να γουργουρίζω, παρά να γυρνώ εδώ κι εκεί και να κυνηγάω ποντικούς. Γι' αυτόν το λόγο η κυρά μου ήθελε να με πνίξει. Πρόλαβα κι εξαφανίστηκα, αλλά τώρα δεν ξέρω τι να κάνω. Που να πάω και πώς θα τα καταφέρω;

- Έλα μαζί μας στη Βρέμη, του είπε ο γάιδαρος. Κάτι ξέρεις εσύ από μουσική της νύχτας και σερενάτες. Έτσι μπορείς να γίνεις κι εσύ μουσικός.

Η γάτα δέχτηκε την πρόταση και συνέχισαν την πορεία τους και οι τρεις μαζί.

Σε λίγο, όπως περνούσαν μπροστά από μια φάρμα με ένα σπιτάκι, είδαν ένα κόκορα ανεβασμένο στα κάγκελα να φωνάζει με όλη του τη δύναμη.

- *Κ α κ α ρ ί ζ ε ι ς* τόσο δυνατά που μας τρυπάς το μυαλό, του είπε ο γάιδαρος. Τι έπαθες και κάνεις έτσι;

- Η κυρά του σπιτιού δε με λυπάται καθόλου, έδωσε διαταγή στη μαγείρισσα να με μαγειρέψει σήμερα! Αύριο είναι Κυριακή, περιμένουν επισκέπτες στο σπίτι και θέλουν να με κάνουν σούπα. Γι' αυτό κι εγώ όσο μπορώ ακόμα, κακαρίζω με όλη μου τη δύναμη για αυτήν την αδικία.

- Έλα τώρα, του λέει ο γάιδαρος. Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ μαζί μας; Πάμε στη Βρέμη και εκεί θα βρεις σίγουρα κάτι καλύτερο από το να γίνεις σούπα. Έχεις καλή φωνή και αν παίζουμε μουσική μαζί, θα ακούγεται τέλεια.

Ο κόκορας πείστηκε εύκολα κι έτσι τα τέσσερα ζώα ξεκίνησαν όλα μαζί για τη Βρέμη. Δεν μπορούσαν φυσικά να φτάσουν στην πόλη σε μια μέρα, γιατί ήταν πολύ μακριά.

Κατά το βράδυ έφτασαν σ' ένα δάσος, όπου αποφάσισαν να περάσουν τη νύχτα τους. Ο γάιδαρος και ο σκύλος κοιμήθηκαν κάτω από ένα μεγάλο δέντρο. Ο γάτος σκαρφάλωσε σε ένα κλαδί και ο κόκορας ανέβηκε ψηλότερα, στην κορυφή. Εκεί ένιωθε πιο ασφαλής.

Πριν κοιμηθεί, ο κόκορας έριξε από εκεί ψηλά μια ματιά γύρω του. Ξαφνικά του φάνηκε πως είδε πέρα στο βάθος ένα φως. Φώναξε λοιπόν στους συντρόφους του πως θα έπρεπε κάπου εκεί να βρίσκεται ένα σπίτι, γιατί είδε φως.

- Ευχάριστο αυτό, είπε ο γάιδαρος. Προτείνω να πάμε να βρούμε το σπίτι αυτό γιατί εδώ είναι πολύ φιλόξενο το μέρος.

Ο σκύλος σκέφτηκε πως λίγα κόκαλα δεν θα ήταν άσχημα, ή ίσως λίγο κρέας και συμφώνησε με το γάιδαρο. Συμφώνησαν και η γάτα και ο κόκορας.

Ξεκίνησαν λοιπόν για να βρουν το σπίτι. Όσο προχωρούσαν, το φως όλο και μεγάλωνε και όταν πλησίασαν βρέθηκαν εμπρός σ' ένα κατάφωτο σπίτι. Όμως το σπίτι αυτό ήταν καταφύγιο ληστών. Ο γάιδαρος, ψηλότερος από όλους, πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε μέσα.

- Τι βλέπεις, γέρο-γάιδαρε; ρώτησε ο κόκορας.

- Τι βλέπω; απάντησε ο γάιδαρος. Βλέπω ένα τραπέζι γεμάτο θαυμάσια φαγητά και κρασιά και ληστές να κάθονται γύρω και να γλεντούν.

- Να, ένα τέτοιο σπιτάκι χρειάζεται και σε μας, είπε ο κόκορας.

- Βέβαια, απάντησε ο γάιδαρος.

Οι τέσσερις φίλοι σκέφτηκαν να βρουν έναν τρόπο για να διώξουν τους κλέφτες από το σπίτι. Επιτέλους κατέληξαν σ' ένα σπουδαίο σχέδιο που θα απαιτούσε να συνεργαστούν όλοι μαζί.

Ο γάιδαρος θα στεκόταν μπροστά στο παράθυρο με τα μπροστινά πόδια του ακουμπισμένα πάνω στο πεζούλι, ο σκύλος θα πηδούσε στην πλάτη του, η γάτα θα σκαρφάλωνε πάνω στο σκύλο και ο τελευταίος απ' όλους ο κόκορας θα πηδούσε και θα γαντζωνόταν στο κεφάλι της γάτας. Μετά θα έκαναν τρομερό θόρυβο να φοβίσουν τους ληστές.

Έτσι κι έγινε. Μόλις δόθηκε το σύνθημα, άρχισαν όλοι μαζί τη μουσική, καθένας το κομμάτι του. Ο γάιδαρος γκάριζε, ο σκύλος γάβγιζε, η γάτα νιαούριζε και ο κόκορας έκραζε. Μετά όρμησαν από το παράθυρο μέσα στο δωμάτιο και ήταν τόση η ορμή τους και ο θόρυβος της μουσικής τους, που σείστηκε το σπίτι. Οι κλέφτες πετάχτηκαν όρθιοι νομίζοντας ότι έρχεται φάντασμα και από το φόβο τους, έτρεξαν και χάθηκαν μέσα στο δάσος.

Τότε οι τέσσερις φίλοι κάθισαν στο τραπέζι και άρχισαν να τρώνε ό,τι τους άρεσε και ό,τι τραβούσε η ψυχή τους. Όταν τελείωσαν, χαμήλωσαν το φως και ο καθένας τους κοίταξε να βρει το πιο κατάλληλο μέρος να κοιμηθεί.

Ο γάιδαρος ξάπλωσε σ' ένα σωρό άχυρα στο στάβλο, ο σκύλος κούρνιασε πίσω από την πόρτα, ο γάτος ξάπλωσε δίπλα στο τζάκι, κοντά στη ζεστή στάχτη και ο κόκορας πήγε *κ α ι κ ά θ ι σ ε* πάνω στη στέγη. *Κ α θ ώ ς* ήταν όλοι τους πολύ κουρασμένοι, βυθίστηκαν στον ύπνο αμέσως.

Αφού πέρασαν τα μεσάνυχτα και οι κακούργοι είδαν από μακριά πως δεν υπήρχε πια φως στο σπίτι τους και όλα φαίνονταν ήσυχα, αποφάσισαν να πλησιάσουν. Ο αρχηγός είπε:

- Δε θα έπρεπε να τρομοκρατηθούμε από έναν ανόητο θόρυβο.

Και έστειλε ένα ληστή στο σπίτι να πάει να δει αν είναι ακόμα κάποιος εκεί μέσα.

Ο υπασπιστής πλησίασε προσεκτικά και είδε ησυχία στο σπίτι. Μπήκε μέσα και προχώρησε στην κουζίνα να ανάψει φως. Εκεί αντίκρισε τα μάτια του γάτου που έβγαζαν σπίθες και νόμισε πως ήταν κάρβουνα αναμμένα. Πλησίασε λοιπόν μ' ένα σπέρτο να το ανάψει. Μα ο γάτος δεν έπαιρνε από τέτοια αστεία. Χίμηξε στο πρόσωπο του υπασπιστή και τον γρατζούνισε. Εκείνος, κατατρομαγμένος, θέλησε να το σκάσει.

Πήγε να φύγει από την πίσω πόρτα μα ο σκύλος που ήταν εκεί ξαπλωμένος, πήδησε πάνω του και του δάγκωσε το πόδι. Ο ληστής, τρελός από φόβο, βγήκε τρέχοντας στην αυλή. Ενοχλήθηκε όμως ο γάιδαρος και του έδωσε θυμωμένος μια γερή κλωτσιά με τα πισινά του πόδια. Και ο κόκορας, που ίσα-ίσα εκείνη τη στιγμή ξύπνησε από το θόρυβο και ήταν φρέσκος και είχε κέφι, φώναξε από κει ψηλά που καθόταν: «Κικιρίκου-ου-ου!».

Ο υπασπιστής το έβαλε στα πόδια. Έτρεχε γρηγορότερα κι από τον άνεμο και όταν έφτασε στον αρχηγό του, του είπε λαχανιασμένος:

- Στο σπίτι μας αρχηγέ είναι μια απαίσιμα μάγισσα. Με πάγωσε με την αναπνοή της και με γρατζούνισε με τα μακριά μυτερά της δάχτυλα! Πίσω από την πόρτα στέκεται κάποιος μ' ένα μαχαίρι που με μαχαίρωσε και στην αυλή είναι ξαπλωμένο ένα μαύρο τέρας που με χτύπησε μ' ένα ρόπαλο. Και πάνω στην οροφή κάθεται ο δικαστής που μόλις με είδε φώναξε: «Φέρτε τον εδώ αυτόν τον κακούργο». Τι να κάνω κι εγώ; Προσπάθησα να φύγω όσο πιο γρήγορα μπορούσα!

Από τότε οι κλέφτες δεν τόλμησαν να πλησιάσουν ξανά στο σπίτι. Αντίθετα, οι τέσσερις μουσικοί ήταν τόσο πολύ ευχαριστημένοι στο όμορφο σπιτάκι τους, που ποτέ ξανά δεν τους πέρασε η ιδέα να το αφήσουν και να πάνε στη Βρέμη. Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

<https://www.paidika-paramythia.gr/>

Brüder Grimm Die Bremer Stadtmusikanten O. Beersfürth pinx

Brüder Grimm Die Bremer Stadtmusikanten O. Beersfürth pinx